

TijdSchrift 124

Historische Vereniging Vlaardingen • juni 2012

aannemingsbedrijf a. van der lugt b.v.
nieuwbouw verbouw renovatie

vlaardingen 010-434 25 44
www.avanderlugt.nl

*Freelance, gediplomeerd lood- & zinkwerker.
Ook voor dakadviezen.*

W.H. Daalmeijer

Telefoon 010-4345587
Mobiel 06-52341310 / 06-16653931
www.loodgieterdaalmeijer.nl

...ook voor uw tegelwerken
www.daalmeijertegelwerken.nl

**Voor kopieën
(ook in KLEUR)**

**moet je
naast
de molen zijn!**

maandag t/m vrijdag
van 09.15 - 17.30 uur

**DRUKKERIJ/COPYSHOP
A. OUWENDIJK
naast de molen**
Kortedijk 16a-b
3134 HB Vlaardingen

Vlascom CV
Vlaardingse Assurantie Combinatie cv

**Spoorstraat 2
NL - 3134 TA Vlaardingen**

**Website: www.vlascom.nl
e-mail: info@vlascom.nl
Tel +31(0) 10 248 04 85
Fax +31(0) 10 234 45 00**

Advies op het gebied van:
Schadeverzekeringen
Watersportverzekeringen
Levensverzekeringen, Pensioenen
Financiële planning
Schadebegeleiding
Financiering, scheepshypotheken
Vermogensbeheer

Fisc-ad
Fiscale en administratieve dienstverlening

J.A. Janson
fiscaal adviseur

Plein 1940 nr 47
3135 PR Vlaardingen
tel: 010 435 92 67
fax: 08 4220 69 33
e-mail: fiscad@hetnet.nl
www.fiscaaladviseurs.nl

Stout Grafische Dienstverlening

A. Hoogvlietstraat 6 - 3134 CC Vlaardingen
tel. 010-2480603 - fax 010-4344878
info@stout.nu - www.stout.nu

De Witte
GARANTJEMAKELAARS

Korte Hoogstraat 4a
3131 BK Vlaardingen
Tel. 010 - 434 38 44

De Historische Vereniging Vlaardingen heeft tot doel het bevorderen van:

- de belangstelling voor en de kennis van de stad Vlaardingen en haar bewoners;
- het behoud en het herstel van gebouwen en stedenbouwkundige structuren en landschappen;
- het behoud en het verzamelen van die gegevens die van belang zijn voor de geschiedenis van de stad.

De contributie bedraagt € 16,50 per jaar, te voldoen per accept-girokaart. Het bankrekeningnummer van de vereniging is 39.56.57.016, het postgironummer is 750978. Leden krijgen jaarlijks het Historisch Jaarboek en 4 x per jaar het verenigingsblad Tijd-Schrift.

Lidmaatschap
Het verenigingsjaar loopt gelijk met het kalenderjaar. Lid worden kan het gehele jaar door. Kortings op de contributie bij lid worden in de loop van het jaar is niet mogelijk. Wel worden dat jaar reeds uitgegeven publicaties dan nagezonden.

Opzegging
Opzegging van het lidmaatschap dient schriftelijk bij de ledenadministratie te geschieden of via een email naar info@hvv-vlaardingen.nl. Een opzegging kan direct ingaan of aan het eind van het jaar. Restitutie van contributie wordt niet verleend. Leden die hun contributie niet voor of op 31 december hebben voldaan worden automatisch uit het ledenbestand verwijderd.

Het bestuur is als volgt samengesteld:
W.C. den Breems, voorzitter
A.W.J. Andriessen, penningmeester
mevr. G.H.J. Maat-Grijsen, secretaris
J. van Elk
E.A. Lohmann
A. Ouwendijk
E. van Rongen
mevr. T. van der Hoek, notuliste

Contactadres / losse verkoop publicaties:
Arnold Hoogvlietstraat 69
3134 CB Vlaardingen
Telefoon (010) 434 6864

Ledenadministratie:
Paul Henri Spaakring 22
3137 DJ Vlaardingen
Telefoon (010) 474 9416

Adres ledenactiviteiten:
Kortedijk 16a/b
3134 HB Vlaardingen
Telefoon (010) 435 3322 (kantoor)
(010) 434 2474 (thuis)

Redactie Tijd-Schrift:
E. van Rongen, eindredacteur
K. Bloem
M. Carree
A. Maarleveld

Redactie-adres:
Paul Henri Spaakring 22
3137 DJ Vlaardingen
Telefoon (010) 474 9416

Bijdragen aan de inhoud van Tijd-Schrift zijn van harte welkom. In verband met de geautomatiseerde verwerking van de teksten ontvangt de redactie deze graag per e-mail:
info@hvv-vlaardingen.nl t.a.v. de redactie.

ISSN 1380-2992
© Historische Vereniging Vlaardingen
Niets van deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Internet: www.hvv-vlaardingen.nl
E-mail: info@hvv-vlaardingen.nl

Productie: Stout Grafische Dienstverlening

Inhoud

Redactioneel 3

Het huis van het aapje en de papegaai
Jan van Hees 4

Beelden uit mijn kinderjaren
Jaap van Krimpen 14

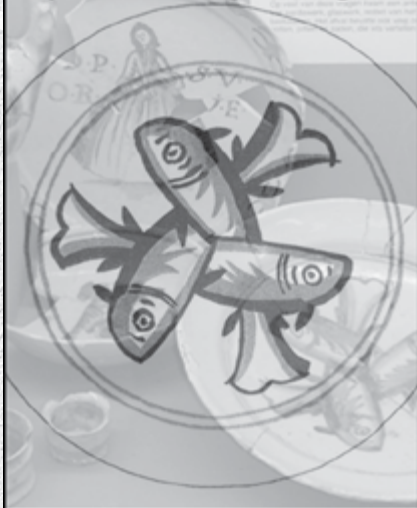
Boekbesprekingen 22

Ledenactiviteiten 24

De entree van Villa Kakelbont heeft nog steeds een
bepaalde grandeur
(Foto: Klaas Bloem/HVV)

Het Vlaardingen cadeau !
Replica Vlaardings Haringbord

het waaigat
woon-ideeënwarenhuis
Markt 57 Vlaardingen tel. 010-4343685
www.waaigatwonen.nl

Heb me Lief
Grafverzorging

Heeft u een dierbare verloren en vindt u het moeilijk om het graf/urnplaats netjes en een verzorgde uitstraling te geven?

Heb me Lief neemt graag deze zorg uit uw handen.

Tel. 06-16573441 www.hebmelief.com

Westkaai
VOOR LUNCH & DINER

**Stijlvol lunchen en dineren
voor een prettige prijs**

Restaurant Westkaai, Westhavenkade 10, 3131 AB Vlaardingen

T 010 - 248 70 18 E info@westkaai.nl I www.westkaai.nl

Openingstijden: maandag t/m zaterdag, 12.00 - 24.00 uur ('s zondags gesloten).

- Bloemwerken en arrangementen
- Goed gesorteerde snijbloemen
- Bloeiende- en bladplanten
- Bruidsboeketten en corsages
- Rouwwerken

Markgraafaan 135
3131 VL Vlaardingen
Tel: 010 43 43 704

JAC. VERKUIL
BLOEMSIERKUNST

Emaus

Als wij op vakantie zijn, in zonnige zuidelijke streken, bezoeken wij regelmatig kleine en grote kerken. Fraaie gebouwen zijn dat altijd, met vaak prachtige kunstwerken. Soms ligt er naast of achter zo'n kerk ook een begraafplaats, een echt kerkhof, en daar lopen we dan ook vaak overheen. Het is altijd boeiend om te zien hoe mensen in andere streken omgaan met begraven en de nagedachtenis van de overledenen. Vaak zijn de graven voorzien van foto's van de overledenen. Je ziet dat in ons land volgens mij niet zoveel, maar ik vind dat toch wel wat hebben. Op een of andere manier komen die mensen dan toch tot leven voor de toeschouwer. Soms zijn de graven goed onderhouden en staan er verse of kunstbloemen bij. Soms ook hebben de graven en de grafmonumenten duidelijk lange tijd geen onderhoud gehad en ziet alles er armetierig en vervallen uit. Misschien is de familie wel uitgestorven of weggetrokken, maar jammer is dat wel. Een beetje onderhoud aan zo'n graf onderhoudt ook de nagedachtenis aan de overledene. Het was dan ook niet echt acceptabel dat grote delen van de belangrijkste historische begraafplaats in ons eigen Vlaardingen, Emaus, er ook behoorlijk verwaarloosd bij lagen. De gemeente heeft dan wel de gebouwen laten restaureren en is bezig het park op te laten knappen, maar aan de graven zelf werd niets gedaan, ook al omdat de meeste familiebezit zijn. De HVV heeft zich dit aangetrokken en is een project gestart om de alle graven op Emaus te inventariseren, de kwaliteit van de grafmonumenten te beschrijven en van elk monument foto's te maken. Het idee om dat laatste te doen had ik een paar jaar geleden ook, toen ik door iemand van buiten Vlaardingen gevraagd werd een bepaald graf te zoeken en te fotograferen. Ik ben blij dat ik daar toen niet aan ben begonnen, want het blijkt een hele grote klus te zijn, waar een werkgroep van de HVV al geruime tijd mee bezig is. Op de website van de HVV heeft u al het een en ander hierover kunnen lezen, maar – en dat is de reden van deze lange inleiding – we hebben nu ook een aparte website die helemaal aan Emaus en die inventarisering is gewijd. Daar vind u alle namen van de begravenen op de gedeelten die al zijn geïnventariseerd en alle foto's. Kijk maar eens op www.emaus.hvv-vlaardingen.nl.

In dit Tijd-Schrift verhaalt Jan van Hees over de geschiedenis van een markant pand op de hoek van de Parkweg en de Julianasingel dat de bijnaam Villa Kakelbont heeft. Het heeft een roerige geschiedenis achter de rug, en een onzeker toekomst voor zich. Maar het is wel een Rijksmonument, dus afbreken zit er niet in, gelukkig. Het tweede artikel is van Jaap van Krimpen, die zijn herinneringen aan de 2e van Leyden Gaelstraat beschrijft. Ongetwijfeld zullen vele lezers deze met hem delen.

Tot slot nog enkele boekbesprekingen en de Ledenactiviteiten, en u bent weer helemaal klaar om de zomer door te komen.

Eric van Rongen
Eindredacteur

DIJKSHOORN EUROMOVERS
AL MEER DAN
50 JAAR
VERHUIZEN!

WWW.DIJKSHOORN.NL TRAWLERWEG 8 3133 KS VLAARDINGEN TEL.: + 31 (0)10-2480522

Het huis van het aapje en de papegaai

Kroniek van een villa

Jan van Hees

Tien jaar lang heb ik zes dagen in de week over de Parkweg gelopen, van 1952 tot en met 1962. De hervormde school waarop ik zat bestond al sinds 1923, maar heette in 1952 nog maar net de ds. J.D. de Stoppe-laarschool. Daarvoor was het de Groen van Prinstererschool voor lager en uitgebreid lager onderwijs met als hoofd Jacob Kamp-horst.

Op de Parkweg stond toen nog maar één huis. Groot en vrijstaand. Het huis dat tegenwoordig in Vlaardingen bekend staat als ‘Villa Kakelbont’, een verwijzing naar het landhuis van de rebelse jeugdheldin Pipi Langkous.

Voor de oorlog woonden er al Duitsers. De verhalen over de oorlog – die we op de lagere school overigens nooit te horen kregen - hadden het woord Duitser een extra lading gegeven. Daarbij kon je nauwelijks in de tuin kijken, maar dat kon aan mijn lengte liggen. Je zag er vrijwel nooit iemand. Hoe zat dat met die Duitsers en dat huis? Dit verhaal gaat over de bewoners van het eerste huis aan de Parkweg.

De Oostwijk in aanbouw

De bebouwing van de Oostwijk was in 1920 gevorderd tot de Hogelaan. Tussen de Hogelaan en Schiedamsedijk (nu Westlandseweg) lag een terrein dat zich uitstreckte tussen de opstallen van Gemeentewerken en de gasfabriek in het westen tot aan de Israëlitische be-

De Groen van Prinstererschool ca. 1930 met rechts een stuk van de tuinmuur.

Villa Parkzicht in 1928. Links vermoedelijk de schoorsteen van het Hofsingelziekenhuis en rechts de Hogelaan.

graafplaats in het oosten, daar waar de Schiedamseweg aansloot op diezelfde dijk op een steenworp van de spoorwegovergang. Met de aansluiting van de Binnensingel op de dijk, die men de Julianasingel noemde, ontstond een gebied voor verdere woningbouw. Onderaan de dijk liep een singel en de straat, die langs de singel werd geprojecteerd, noemde men in de ontwerpfase Schiedamschesingel, maar later de Parkweg met als zijstraten de Beuke-, Denne- Eike- en Iepestraat. De overkant van de straat was beplant met een rij kastanjebomen en afgezet met een hek, waarachter men koeien liet grazen.

De Vulcaanhaven en de Thyssens

Aan de andere kant van de spoorwegovergang Vlaardingen-Oost werd in die jaren gewerkt aan het graven van de Vulcaanhaven. De NV Havenbedrijf “Vlaardingen-Oost” werd eind 1919 opgericht door de Handels- en Transport Maatschappij “Vulcaan” en de Vulcaan Kolen Maatschappij in Rotterdam. Het havenbedrijf was bedoeld om de installaties van de Vulcaanhaven in de meest ruime zin te beheren.

De eigenaar van die maatschappijen was de Duitse familie Thyssen. De Thyssens bezaten onder andere kolen- en ertsmijnen en sinds 1913 ook het terrein aan de Schiedamsedijk, waar later Villa Parkzicht zou verrijzen. De villa die bekend zou worden onder de naam Villa Kakelbont.

De eerste bewoners van Villa Parkzicht: de gebroeders Balster

In het voorjaar van 1920 kwamen twee directeuren van het Duitse steenkoolbedrijf Vulcan Coal Company te Rotterdam in Vlaardingen wonen: het waren de broers Ernst (met echtgenote) en Freimuth Balster. Ernst werd in 1880 in Castrop geboren, zijn broer dertien jaar later. Ze gingen wonen aan de Schiedamseweg 116, maar konden het stuk grond aan de Parkweg in eeuwigdurende erfpacht verkrijgen. Na de goedkeuring van het ontwerp van architect W. Blokland werd er opdracht gegeven voor de bouw van een villa. Het huis werd gebouwd op de hoek van de Parkweg en de Julianasingel. Het stond op een groot perceel van ca. 2.100 m², om het stuk

6 Hans Riedlin met
echtgenote en hun
zoontje Peter in 1929
in de tuin van hun
nieuwe woning aan de
Parkweg.

grond werd een stenen hek met houten inzet-
ten neergezet met in de Beukestraat een hoge
stenen muur. Het complex met negen appar-
tementen aan de Julianasingel, grenzend aan
Parkweg 2, werd pas gebouwd in 1950, dus de
eerste dertig jaar leek het huis op een nog gro-
ter perceel te staan.
Op 25 april 1921, betrokken de broers Villa
Parkzicht. Een ruim en vrijstaand huis met
op iedere verdieping een toilet en een aparte
badkamer met ligbad, douche en wastafels.
De keuken was ruim en voorzien van alle
toen moderne apparatuur. Het hele huis werd
verwarmd door een kolengestookte centrale
verwarming. Onder het huis waren enkele
grote kelderruimten. Het kan haast niet an-
ders dan dat de gebroeders Balster zich bezig-

hielden met de overslag van steenkolen in de
Vulcaanhaven. Iets meer dan een jaar later- in
juni 1922- verlieten ze de Parkweg weer en
vestigden zich in Mülheim in het Ruhrgebied.
Ook daar had Thyssen vestigingen en Hugo
Stinnes was er in 1870 geboren.

De familie Grimm trekt in de villa

Vermoedelijk heeft het huis na het vertrek
van de Balsters anderhalf jaar leeg gestaan en
werd het daarna gekocht door de firma Stin-
nes in Mülheim. Op 19 oktober 1923 kwam
een nieuwe bewoner aan de Parkweg wonen.
Het was de directeur van het filiaal van de NV
Hugo Stinnes te Rotterdam: Carl Albrecht
Grimm. Hij was geboren in 1883 in Rem-
scheid. Zijn vrouw en vier kinderen kwamen
mee. De familie Grimm verbleef bijna vier
jaar in de villa en vertrokken in april 1927
naar Dresden.

Even een Nederlandse eigenaar

Pieter Cornelis Noordegraaf werd in 1890
in Schiedam geboren en had een biscuit- en
broodfabriek in de Koninginnestraat, daar
waar nu de Karel Doormanhof begint. Hij
woonde in 1926 aan de Julianasingel naast het
huis van Grimm. Kennelijk had hij zijn oog
laten vallen op het huis en de grote tuin. Hij
kocht de villa van de firma Stinnes, maar deed
dat samen met aannemer Arie Cornelis de
Snaijer. Zouden ze plannen hebben gehad om
nog een huis op de kavel te bouwen? Waar-
schijnlijk heeft hij er nooit gewoond, omdat
het financieel te hoog gegrepen was. Hij bleef
toch maar op zijn oude adres wonen en werd
daarmee de buurman van de nieuwe eigenaar,
Hans Riedlin.

De familie Riedlin komt naar Vlaardingen

In 1928 koopt Johannes Christian Riedlin
(Bunde, 1901) het huis van Pieter Noorde-
graaf en diens mede-eigenaar Arie de Sna-
ijer. Hans trouwde in 1925 met Anni Nübel.
Samen met zijn schoonvader stichtte hij het

cargadoorsbedrijf Nübel en Co met agentu-
ren van verschillende andere rederijen. Eerst
woonden ze aan de Parklaan in Rotterdam,
in 1928 verhuisde het echtpaar met zoon Pe-
ter naar de villa in Vlaardingen. De familie
breidde zich daarna nog uit met twee doch-
ters: Esther en Margrit. De kinderen zaten op
de naastgelegen Groen van Prinstererschool.
Met dit gezin was ook na de machtsoverna-
me door Adolf Hitler in 1933 niets mis. Geen
nationaal-socialisten, geen nazi-sympathieën,
gewoon Rijksduitsers: respectabele Duitse
staatsburgers, waarvan er in 1940 52.000 in
Nederland woonden. Voor de familie Riedlin
veranderde alles vlak na de bevrijding in mei
1945.

Ontvijandingsverklaring

Direct na de bevrijding werden Vlaardingse
collaborateurs vastgezet in het internerings-
kamp “De Vergulde Hand” aan de Maas-
sluissedijk. Ze werden gescheiden van hun
kinderen. Tientallen van die kinderen werd in
het noorden van het land ondergebracht. Bur-
gemeester Siezen realiseerde zich dat dat niet
van lange duur mocht zijn. Al in juni 1945
had hij het plan bedacht om een kinderkuis in
Vlaardingen te stichten. Op het gemeentebe-
stuur rustte in die maanden de zware taak om
de kinderen uit de gastgezinnen in het noor-
den bij familie of anderszins in Vlaardingen
onder te brengen.
Op regeringsniveau werden al in juni 1945

Villa Parkweg 2 in het
voorjaar van 1940.

De Duitse dienstbode
vond de bediende van
slager Bagchus wel
aardig en fotografeerde
Rinus Bos ca. 1935 in
de tuin.

plannen gemaakt om te reageren op de alom gevoelde wrok jegens Duitsers. Dat laatste was in Vlaardingen niet anders. Tot in de jaren zestig stond op een houten schutting in de Bothastraat de kreet “Weg met de Mof-fen”. Het plan van de Minister van Justitie in augustus 1945 was om alle Rijksduitsers in omgekeerde volgorde van binnenkomst en vestiging uit te wijzen. De geallieerde autoriteiten in Duitsland zaten echter niet te wachten op deze groep. De criteria werden in de voorbereidingsfase steeds aangepast. Zij die van belang waren voor Nederland, zij die voor 1940 in ons land waren gekomen en zich als oprecht vriend van Nederland hadden gedragen, konden een tijdelijke verblijfsvergunning krijgen. De bewijslast lag bij de vreemdeling: zij konden een zogenaamde ‘ontvijandings-verklaring’ aanvragen.

Operatie Black Tulip

In september 1946 ging de uitwijzing van

Duitsers van start onder de codenaam ‘Black Tulip’. Uiteindelijk werden 3.700 Duitsers ‘uitgeleid’: vriendelijk doch dringend verzocht Nederland te verlaten. Burgemeester Siezen moet er in de zomer van 1945, toen de criteria voor uitzetting nog niet bekend waren, al van uitgegaan zijn dat de Riedlins op termijn ons land toch zouden moeten verlaten want op 6 augustus 1945 werd de familie Riedlin gedwongen hun eigen (!) huis te verlaten en stonden zij op straat met achterlating van het grootste deel van hun inboedel. Het huis werd een kindershuis voor kinderen van NSB-ers.

Onterechte repressie

Kan burgemeester Siezen (die op een steen-worp afstand ondergedoken had gezeten in het Hofsingelziekenhuis) informatie gekregen hebben dat bakker Noordegraaf niet alleen brood leverde aan de Wehrmacht, maar ook aan zijn eigen buurman, over wie dan ook een pro-Duitse schaduw zou vallen? Zou dat de reden geweest kunnen zijn dat Riedlin op stel en sprong zijn huis moest verlaten? De Groen van Prinstererschool werd begin 1944 door de Duitse Wehrmacht gevorderd. Ze bleven daar tot vlak voor de bevrijding. Voor de buiten-wacht was het begin van de Parkweg wel een erg Duitse hoek geworden met alle vooroor-delen die dat met zich meebracht. Hans Riedlin meldde zich bij het hoofd van de Politieke Opsporings Dienst (de latere president-direc-teur van de Koninklijke Shell) Gerrit A. Wag-ner in Maassluis. Wagner had in zijn functie geen enkele informatie die repressieve maat-regelen rechtvaardigden. Riedlin had vóór de oorlog al zijn afkeer van de nazi’s kenbaar ge-maakt en in de oorlog verschillende mensen geholpen. Burgemeester Siezen zat echter met het kinderopvangprobleem en moet met het vorderen van de woning van Riedlin ook een signaal aan de Vlaardingers hebben willen af-geven.

Buurman Noordegraaf bood de Riedlins de kantine van zijn fabriek als tijdelijk verblijf

aan. Daar verbleven ze enige weken. Na in-woning bij vrienden aan de Anthony Knot-tenbeltsingel en de Prins Bernhardlaan, waar in 1947 het vierde kind Hanno geboren werd, kregen ze een woning aan de Groeneweg toe-gewezen.

Het kindershuis

Dat het initiatief voor het opvanghuis door Siezen - ondanks de schrijnende omstandig-heden - ondoordacht genomen was, bleek in september uit een rapportage. Kleding, eten en verzorging waren onvoldoende. De kinde-ren sliepen op strozakken. Het ontbrak aan organisatie. De leiding bestond uit een di-rectrice, geassisteerd door een echtpaar met dochter. Zij werden bijgestaan door drie help-sters uit het interneringskamp aan de Maas-sluissedijk. Alle kasten waren op slot en daar stond nu juist de naaimachine van mevrouw Riedlin, die men dus niet gebruiken kon. Of het plan tot gedeeltelijk verharden van de tuin door NSB-ers om de kinderen krijgertje te laten spelen is doorgegaan, is niet bekend. Gelukkig voor de kinderen kwam er snel ver-andering in hun omstandigheden.

Bureau Jeugdzaken

Op 23 november 1945 kon men in de Nieuwe Vlaardingsche Courant het bericht lezen dat op 1 november de dependance van de Rotter-damse Politieke Opsporings Dienst (Bureau Bijzonder Jeugdzorg) op het adres Parkweg 2 geopend was.

“Het Bureau Jeugdzaken is belast met het po-litieke toezicht op en de sociale zorg voor min-derjarige kinderen van geïnterneerden, voor-malige Jeugdstormers, Hiltlerjeugdigen e.d.. Beneden 18-jarigen zijn in het algemeen niet geïnterneerd, maar wel dient aan hun herop-voeding aandacht te worden besteed, zodat het bureau nagaat in welk milieu deze kinderen nu vertoeven, of dit een gunstige invloed op hen zal hebben. Als dat niet het geval is zoekt het

bureau ander, beter onderdak voor hen. De meesten van deze kinderen zijn ondergebracht bij familie of vrienden, een deel ook in enige kindertehuizen, o.a. in dat aan de Parkweg. Aan opnemings in een gezin geeft het bureau in het algemeen de voorkeur en is er dan ook mee ingenomen, dat een aantal particulieren zich bereid heeft verklaard, al dan niet tegen ver-goeding, kinderen van geïnterneerden in huis te nemen en een goede opvoeding te geven. Er kan op dit gebied goed werk worden verricht: deze kinderen - die toch al gestraft zijn door de internering hunner ouders - mogen niet nog meer de dupe worden van wat hun ouders mis-dreven.”

Het kindertehuis aan de Parkweg kwam dus onder beheer van het Bureau Jeugdzaken: het kreeg nieuwe leiding en er kwam verjonging in de bezetting van het personeel. Voorts werd de inrichting gereorganiseerd. Na een jaar, eind 1946, werd het kindershuis gesloten. Er hadden in totaal 23 kinderen gewoond en er waren nieuwe plannen met het huis van Hans Riedlin.

De Bataafsche Petroleum Maatschappij: fa-milies Kreischer en De Jong

Voor werknemers die uit het onrustige Ne-derlands-Indië repatrieerden, zocht de di-rectie van de BPM woonruimte. De kinderen van Parkweg 2 waren vertrokken en het ge-meentebestuur wilde de villa gebruiken om er teruggekeerde BPM-ers onder te brengen. In oktober 1946 diende de BPM een tekening in voor het verbouwen van het huis zodat het bruikbaar zou zijn voor twee gezinnen. De kosten bedroegen 14.000 gulden en de ver-gunning werd begin juni 1947 verleend. Een van de gezinnen die de villa betrokken was het gezin van Meinoud Kreischer. Kreischer, hoofdbewoner van september 1947 tot begin 1952, was scheikundig ingenieur en de zoon van Lodewijk Kreischer en Jonkvrou-we Jenny A.B.H.A. van den Bosch. Meinoud

De familie Riedlin
in 1952: v.l.n.r. Peter,
Hans, Hanno, Margrit,
Anni en Ester.

was geboren in 1897 in Pasoeroean (Oost-Java), ging in Delft studeren en vertrok in 1925 naar de olievelden in Balikpapan (Borneo). Hij trouwde in 1926 met de handschoen met Aurelia Françoise Vervloet, die hem later volgde. In 1947 betrok hij met zijn gezin de villa in Vlaardingen, maar na vijf jaar Parkweg vertrok hij naar Den Haag. Saillant detail is dat Meinoud via zijn moeder gelieerd is aan de familie Rost van Tonningen. De families Van den Bosch en Rost van Tonningen waren aanzienlijke families met een lange geschiedenis in de Oost. Meinoud had dezelfde voornaam als zijn neef: de beruchte collaborateur Meinoud Marinus Rost van Tonningen. Op dezelfde dag dat de Kreischers de sleutel van de villa kregen, arriveerde ook een andere BPM-repatriant. Het was Johannes Jacobus

de Jong met vrouw en kinderen. Zij betrokken de bovenverdieping. Jan de Jong was in 1896 in Naarden geboren en in 1927 getrouwd met de Rotterdamse Clara Antonia van der Graaf. Net als Meinoud Kreischer was hij scheikundig ingenieur. Ze kwamen met hun dochters Sophia Wilhelmina en Margaretha uit Den Haag. Het echtpaar vertrok in augustus 1950 naar Monheim (West-Duitsland); de dochters bleven in Nederland. De bovenverdieping kwam dus vrij, wat goed nieuws betekende voor de familie Riedlin.

De familie Riedlin keert terug in de villa
De familie Riedlin mocht (!) in 1950 terugkeren en de bovenverdiepingen gaan bewonen. Operatie Black Tulip was in feite op niets uitgelopen. En na het vertrek van de familie Kreischer in 1952, kregen de Riedlins weer de

beschikking over hun hele bezit. De beker was echter nog niet leeg voor Riedlin: het gemeentelijk woningbedrijf wilde het onbebouwde stuk grond tussen het terrein van de villa en het eerste huis aan de Julianasingel gebruiken voor woningbouw. Men ontwierp een gebouw met negen appartementen. Het gebouw werd met de noordzijde gesitueerd op de erfgrans met de villa. Daardoor kon het achterliggende terrein niet bereikt worden, maar dat zou wel gaan als een strook van ongeveer 4x 40 meter van het terrein van Riedlin afgehaald zou worden. Aldus geschiedde, waarschijnlijk met toestemming van Riedlin. Al met al had de oorlog voor de Riedlins twaalf jaar geduurd. Het leven ging voor iedereen verder. De drie oudere kinderen bezochten de Christelijke HBS aan de Westhavenkade en Hanno ging in 1953 naar de Parkwegschool. Bijzonder is dat Hans Riedlin en zijn gezin zich in 1957 tot Nederlander lieten naturaliseren. Alle familieleden waren

hartstochtelijke paardenliefhebbers en lid van “De Jockeyclub”, de sociëteit gevestigd in de “Rotterdamsche Manège”. Riedlin overleed in maart 1973 en zijn weduwe verhuisde naar Schiedamseweg 76, waar zij tot 1995 woonde. Zij overleed in 2000 in Doorn. Het huis werd verkocht aan Willem Kwakkelstein.

Haringreder Kwakkelstein
Willem Kwakkelstein verhuisde van het Emmaplein naar de villa aan de Parkweg. Hij was de zoon van Dirk Kwakkelstein, directeur van de Zeevisserij Maatschappij “Holland” en de Visserij Maatschappij Vlaardingen. Willem ging in 1950 in het familiebedrijf werken en nam in 1963 het bedrijf van zijn vader over. In die jaren werd overgeschakeld van vleetvisserij, die seizoensgebonden was, naar het vissen met trawlers die het hele jaar in bedrijf konden zijn. Tegenslagen door de haringworm en de daardoor noodzakelijke bouw van vriesinstallaties, de oliecrisis van

Foto links boven:
Het familiewapen van
de familie Riedlin.

Foto boven: Een
bandje oefent in de
bibliotheek: aan de
piano Ies Hoogland,
verdere bandleden zijn
onbekend.

Willem Kwakkelstein,
de laatste reder van
Vlaardingen.
(Foto: Roel Dijkstra)

1973 en de haringvangststop in 1977 maakten het exploiteren van de rederij tot een voortdurend zorgelijke zaak. In die jaren bestond de vloot uit elf zijtrawlers en een vrieshektrawler. Het grootste deel van de vloot werd aan Zuid-Afrika verkocht. Nadat de haringvisserij van 1977 tot 1983 had stilgelegen, werd geprobeerd om met grotere schepen meer rendement te halen. De rokerij van Betz en Van Heijst werd overgenomen. In 1985 bleef er een één-schips-rederij over met de grootste trawler van Nederland, de Vl.70 “Astrid” van bijna honderd meter lang. In 1992 werd de “Astrid” aan Parlevliet en Van der Plas in Katwijk verkocht en Willem Kwakkelstein ging de geschiedenis in als laatste Vlaardingse haringreder. Hij overleed in het Deense Skagen in mei 1998.

1998 - nu

Na het overlijden van Kwakkelstein werd de villa gekocht door de firma G-Trade BV in Schiedam, het bedrijf van George Tóth. Tóth

werd in 1955 in Hongarije geboren. Zijn vader vluchtte na de Hongaarse Opstand naar Nederland. Na de middelbare school en zijn militaire dienstplicht begon hij een handel in antiek in Schiedam, maar richtte zich rond 1980 op koop en verkoop van vastgoed. Dames omschrijven hem als een sympathieke charmeur en ondernemers vinden zaken met hem doen geen saaie bezigheid. Hij had zijn oog laten vallen op het huis in Vlaardingen vanwege de grote kavel waarop het huis gebouwd was. Daar was meer mee te doen en hij diende bij de Gemeente Vlaardingen een sloopvergunning in en bouwplannen voor een of twee nieuwe villa's. Toen het woord 'slopen' viel, schoot de Historische Vereniging Vlaardingen overeind, want zij had al vaak met lede ogen moeten toezien dat de Gemeente Vlaardingen historische panden liet slopen. De HVV diende in juni 1998 een verzoek in tot aanwijzing als beschermd monument van huis, tuin en hek op de Parkweg 2. Ook de Gemeenteraad volgde in mei 1999 en droeg het

voor als gemeentelijk monument. De Raad voor Cultuur, om advies gevraagd, was van mening dat bebouwing van de tuin geen bedreiging vormde voor de oude villa. Kennelijk was er toen sprake van bijbouwen in de tuin. Op 16 mei 2000 viel bij de Rijksdienst voor de Monumentenzorg het besluit dat Parkweg 2 tot Rijksmonument werd verklaard. Sloop was dus van de baan, maar het huis stond toch al weer twee jaar leeg. Ondertussen had de gemeente Tóth gemaand diverse bouwkundige zaken aan te pakken. In datzelfde voorjaar werd het pand enkele malen gekraakt en was er een poging tot brandstichting. George Tóth besloot met vrouw en drie kinderen zélf het huis te betrekken. Omdat volgens hem het pand al vijftien jaar niet meer werd onderhouden, zou een aantal zaken betreffende veiligheid van bedrading en verwarming vervangen moeten worden en dat werk liet hij begin oktober 2000 uitvoeren. Dat mocht natuurlijk niet zonder vergunning en daarom werden de werkzaamheden aan badkamer en veranda stilgelegd; de keuken was al gesloopt, maar daar tilde men niet al te zwaar aan. In diezelfde tijd meldde zich een serieuze koper, mogelijk een stroman, die de villa wilde opvijzelen, het exterieur wilde restaureren en intern met behoud van oude details wilde aanpassen. In de tuin zou een garage voor drie of vier auto's komen, die in dezelfde stijl als de villa gebouwd zou worden. Van deze plannen kwam niets.

George Tóth kon niets meer met zijn bezit doen. Na verloop van tijd verlieten hij en zijn gezin de Parkweg om te verhuizen naar België. Het huis bleef, op een anti-kraker na, leeg. Alles is te koop: het huis met de halve of hele kavel, maar bouwen en bijbouwen mag niet, slopen mag niet, alleen onderhouden en restaureren is mogelijk. Welke idealist koopt dit historische pand met geschiedenis?

Het aapje en de papegaai

Hoe het verder met Villa Parkzicht zal gaan, is eigenlijk niet te voorspellen. Jarenlang miniem onderhoud zal het huis langzaam laten vervallen. Zo kan een monumentenstatus ook een patstelling opleveren. Wie voor het toegangshek staat om het pand eens van dichtbij te bekijken, ziet naast de voordeur twee nissen met glas-in-loodraampjes. De voorstellingen daarin zijn bijna niet te zien, maar het zijn een aapje en een papegaai. Had Pipi Langkous ook niet een aapje en een papegaai als huisdieren?

Geraadpleegde literatuur:

Het ontstaan van de Vulcaanhaven en het Havenbedrijf Vlaardingen Oost, J. Keizerwaard, Vlaardingen 2009.
Nederland in de Tweede Wereldoorlog, L. de Jong, deel 4/1, 1970.
Weg met de moffen, de uitwijzing van Duitse ongewenste vreemdelingen uit Nederland na 1945, M.D.Bogaarts 1981 in Bijdragen en Mededelingen betreffende de Geschiedenis der Nederlanden (KNHG 96 (2) blz. 334-351.

Geraadpleegd archiefmateriaal uit het Stadsarchief met niet aflatend geduld opgedolven door Erica Verloop en Lies van der Zwaal.
Met dank aan Mr. Hanno W.E. Riedlin te Maarn voor de informatie over zijn familie en ouderlijk huis. Eveneens dank aan Johan de Ligt voor de inzage in het dossier Parkweg Rijksmonument
Netwerk nr 1 1993.
Fem Business en Finance 2005 nr. 39

Beelden uit mijn kinderjaren

Jaap van Krimpen

Het artikel van Bas van Heere in Tijd-Schrift nr.108 plus de eerdere ‘noodkreet’ voor kopij van de eind-redacteur deden mij aanzetten tot het opschrijven van enkele “Beelden uit mijn kinderjaren”. Meerdere jaren geleden, ik denk dat het al weer twee decennia terug is, heb ik mijn herinneringen vastgelegd aan de buurt waar ik mijn kinderjaren heb gewoond, de 2de van Leyden Gaelstraat, tegenover de Co-op, toen nog Coöperatieve Verbruiks-vereeniging “De Voorloper” U.A. geheten. Nu wat andere herinneringen die mij zijn bijgebleven, al dan niet door de jaren wat versleten en vertekend, hetgeen ik zeker niet uitgesloten acht. Bij voorbaat mijn verontschuldigen daarvoor.

Circa 1940 achter ons huis van de 2de van Leyden Gaelstraat.

Mijn vroegste herinnering is dat ik naar de kleuterschool moest. Dat moet geweest zijn in de eerste dagen van mei 1940 of kort daar-

voor. In de laatste week van april was ik vier jaar geworden en dan ging je naar de kleuterschool, ook wel ‘kakschooltje’ genoemd. Dat schooltje was niet ver weg, vlak om de hoek aan de Binnensingel. Boven de grote toegangsdeur stond “Bewaarschool van de Maatschappij tot Nut van het Algemeen”. Het was dus geen kleuterschool, maar een gebouw waar kleine kinderen een aantal uren per dag bewaard werden en de oppasjuffrouwen ongetwijfeld hun uiterste best deden de peuters iets zinnigs te laten doen. Bijvoorbeeld het vlechten van papieren strookjes tot matjes of het vouwen van vierkante velletjes papier in allerlei felle en pastelkleurige tinten tot een bootje of een peper-en-zoutvaatje. En spelen in de grote zandbak naast het gebouw, van de straat afgeschermd met een hoge bakstenen muur. Van die juffrouwen kan ik me twee namen herinneren. Het hoofd van het schooltje, juffrouw (Neelie) van der Windt die in de Eendrachtstraat woonde en juffrouw Oorebeek. De laatste liep wat mank en was de ongetrouwde en dus? inwonende dochter van kapper Oorebeek in de Oosterstraat, direct om de hoek van het schooltje. Dit zijn de enige mij bijgebleven herinneringen aan de twee jaren dat ik daar enkele uren per dag bewaard werd.

Aan het gebouw nog wel een andere herinnering. Twee jaar nadat ik voor de allereerste keer het gebouw betrad en inmiddels dus was overgeplaatst naar de lagere school moest ik ‘des zondags’ er weer heen. Nu naar de zondagsschool. De zondagsschool van juffrouw Figee met de naam “Laat de kinderkens tot Mij komen”. Juffrouw Figee herinner ik mij als een dame op zeer ver gevorderde leeftijd. Maar dat hoeft natuurlijk niet juist te zijn. Want alle vrouwen in die jaren van ietwat meer dan middelbare leeftijd droegen, zeker op zondag, donkere vaak zwarte kleding. Dat

maakte zo’n vrouw, zeker in kindergen, erg oud.

Voor de zondagsschool moest je elke week een versje uit het hoofd leren. Als je dat de volgende zondag goed kon opzeggen kreeg je een plaatje met een uitbeelding van een Bijbels verhaal. Tegen de kerstdagen was het altijd een zenuwachtig gedoe. Dan kwamen de kinderen van alle zondagsscholen van, in dit geval de Hervormde Kerk, bijeen in een heel aparte kinderdienst in de Grote Kerk aan de Markt. Wanneer je dan het hele jaar goed je best had gedaan en alle versjes goed geleerd kreeg je als waardering een leesboekje uitgeleend. Meestal een boekje van schrijver W.G. van der Hulst, uitgave Callenbach Nijkerk. Een dun boekje in een stevige omslag met kleurige tekeningen. En een krentenbol herinner ik me. Ook ligt me iets bij van een sinaasappel, maar dat lijkt mij in de jaren 1940-’45 een beetje onlogisch. Ik kan mij geen beeld voor halen van oranje gekleurde appels in de groentewinkel in die jaren.

Over ‘oudere dames’ gesproken. Ik heb mijn beide grootmoeders – opoes! – gekend. Ik kan ze me niet anders herinneren dan in zwart of donkergrijs gekleed te gaan. En in huis altijd met een donkergrijs met lichtere stippeltjes schort voor tot bijna op de enkels, net als hun rokken trouwens. En toch moeten mijn eerste beelden van opoe zijn van een vrouw van nog geen vijfenzeftig jaar. Opa droeg zeker op zondag ook altijd zwart. Een driedelig pak, meest waarschijnlijk met streepjesbroek, maar dat weet ik niet meer. Dan zijn de tijden wat kleding betreft gelukkig wel ten goede veranderd.

In 1942 dus naar de ‘lagere school’. De Groen van Prinstererschool voor L.O., U.L.O. en M.U.L.O. aan de Parkweg. Maar op dat moment door de bezetter verbannen naar de school aan de Wilhelminastraat, later de Van

der Schaarschool geheten. Overigens, in de oorlogsjaren heette die straat niet zo, maar Prins Alexanderstraat! Ons Willemientje leefde immers nog en mocht derhalve niet in straten of anderszins ver- en genoemd worden.

Ik zie het schoolgebouw nog voor me. Vanaf het trottoir een korte, brede trap omhoog. Dan een ruime hal met in het midden een brede trap naar de tweede verdieping. Aan weerszijden van de hal klaslokalen, ik meen drie aan elke kant. Zo ook boven, twaalf klassen in totaal dus. Mijn eerste klas was het eerste lokaal aan de linkerzijde, aan de straatkant. Niet dat je daar veel aan had. De hoge ramen waren dusdanig geplaatst dat je als kind vanuit je bank alleen de lucht en de top van de gevels van de huizen aan de overzijde van de straat kon zien. Weinig interessant derhalve.

Ik kan me mijn eerste juf nog goed herinneren, juffrouw Hartman. Ze woonde in de Willem Beukelsznstraat ter hoogte van het Nieuwe Kerkplein. Alleen verliet ze ons na een paar maanden. Ze ging trouwen met een man uit Delft en volgde hem daarheen. Jammer, het was een schat van een juf, wat mag blijken uit dat ik het allemaal nog weet. Ze heeft indruk gemaakt. Ik weet niet meer wie toen onze juf werd. Ik dacht juffrouw Nuyt, maar die hadden we ook in de tweede klas, dat is zeker.

Mijn eerste schoollessen weet ik ook nog. Leren lezen met “Aap, Noot, Mies”. Leren schrijven op een leetje met een griffel. Allemaal vanwege school verstrekt! De schrijfletters in keurig schuinschrift werden voorgedaan op het grote zwarte schoolbord. Op dat bord witte lijnen waartussen de letters geschreven werden. Daarboven en onder een andere lijn, tot zover mochten de staartletters geschreven worden. Het krijtje van de juf kon soms erbarmelijk krassen op het bord. Mijn griffel trouwens ook. Het deed zeer aan je oren! Het

voordeel van het schrijven met een griffel was dat je een niet fraai geschreven letter of andere fout makkelijk met een sponsje kon wissen. En dan maar weer opnieuw proberen. Elke schooldag begon en werd afgesloten met gebed. Na het ochtendgebed werd een psalm of gezang gezongen. En wat zingen aangaat, op de lagere school, maar ook later op de MULO hadden we tenminste eenmaal per week een zanguurtje. Ook dat is veranderd, helaas.

In de derde en vierde klas hadden we juffrouw De Bruijn als onderwijzeres. Een dame van naar ik nu schat middelbare leeftijd of ietsje ouder. Een erg rustige juffrouw waar ik niet veel herinneringen aan heb.

Vanaf mijn vijfde jaar was ik lid van een kinderkoor. Mijn vader was destijds nauw betrokken bij het “Christelijk Gemengd Koor Excelsior” dat ook een of twee kinderkoren had. Ik mocht of moest? mee naar het kinderkoor. Dat repeteerde op woensdagmiddag in de grote zaal van het “Rooms Katholiek Verenigingsgebouw” aan de Markgraafaan. De dirigent was ene Stephen Janssen uit Amsterdam. Maar toen die zich aansloot bij de “Kultuurkamer” werd hij ontslagen en werd meneer Kriek uit Schiebroek de koorleider. Weer later was meester Vis, de hoofdonderwijzer van de school aan de Cornelis Houtmanstraat er dirigent. Maar toen repeteerden we niet meer aan de Markgraafaan doch in een groot lokaal van de school aan de Da Costastraat. Maar heette die straat in de oorlog niet Terpstrastraat? De dichter Da Costa was immers Joods en mocht ook niet vernoemd worden! Tot 1946 ben ik lid geweest van dat kinderkoor. Toen ben ik overgegaan naar het Vlaardings Jongenskoor van mevrouw Verhoeff-Torn. Maar daar kom ik later in dit verhaal wel op terug.

Een andere herinnering zijn de verplichte bezoeken aan de grootouders op zondag na

kerktijd. Natuurlijk aan de hand van Pa en Moe. De ene zondag naar Opoe Van Krimpen in het Westnieuwland, de andere zondag naar Opoe en Opa Sluijter aan de Westhavenkade, later Maasboschstraat. Niet bepaald de meest geliefde bezigheden voor jonge kinderen. Althans, laat ik enige voorzichtigheid betrachten, niet voor mij.

Mijn vader was in de oorlogsjaren bij de “Luchtbescherming”. Naar ik begrepen heb, ik heb het hem nooit gevraagd, om tewerkstelling in Duitsland te voorkomen. In die ‘baan’ moest hij vanaf hoge posten, bijvoorbeeld de torentrans van de Grote Kerk, uitkijken naar mogelijke komst van ‘vijandelijke’ vliegtuigen. Hoe dat verder in z’n werk ging of dat er nog andere bezigheden waren heb ik mij nooit afgevraagd naar ik mij nu realiseer. Doch dat doet er hier ook niet toe. Ook op zondag had hij wel dienst en meermalen stond hij dan op de torentrans van de Grote Kerk. Terugkomend van de verplichte koffievizite riep ik hem dan vanaf de Schoolstraat aan. Dat leverde nog al eens een standje op, dat geroep verstoorde de zondagsrust.

Om nog even in de oorlogsjaren te blijven. In ’42 ontdekten mijn ouders een verdikking in mijn hals. Aan de hand van moeder naar de dokter. Dat was voor ons dokter Jacobs aan het Verploegh Chasséplein. Die stuurde ons door naar dokter De Stoppelaar, de longarts. Tot voor enkele jaren heb ik nooit begrepen waarom ik met ‘ontstoken halsklieren’ bij een longarts terecht kwam. Tot een KNO-arts tegen mij zei: “Die littekens zijn typisch voor hals-TBC”. Eerst toen snapte ik waarom ik naar dokter De Stoppelaar werd gestuurd! Niet dat ik mij in die tijd over het waarom ooit druk heb gemaakt, je aanvaardde dat als kind gewoon. En kon ook niet anders.

Voor ‘genezing’ werd ik naar ‘de hoogtezon’ gestuurd. Daarvan herinner ik me alleen dat

ik een of tweemaal per week naar Schiedamscheweg 10 moest waar het Algemeen Ziekenfonds Vlaardingen was gevestigd. In de voorkamer van dat pand was een ruimte met een soort brancards ingericht waarboven grote warme lampen stonden opgesteld. Ik moest daar, het bovenlijf ontbloot, op zo’n brancard gaan liggen en kreeg voor een half uur? een lamp op mijn hals gericht. Om mijn ogen tegen het toch wel helle licht te beschermen kreeg je zwarte oogdoppen aan een elastiek voor. Of deze behandeling enig effect heeft gesorteerd durf ik niet te zeggen. Wel dat het tot in 1947 heeft geduurd eer ik niet meer bij dokter De Stoppelaar terug behoefde te komen. Maar toen was er al meer gebeurd.

In de grote schoolvakantie van 1945 werd ik met meer Vlaardingse kinderen ‘uitgezonden’ naar Zeeuws-Vlaanderen. Door wie of wat is mij niet bekend. Ik weet alleen dat we in vrachtauto’s, de laadbak met canvas of zeildoek als huif en in de laadbak vier rijen houten banken waarvan twee ruggelings in het midden, via België naar Terneuzen zijn gebracht. De Westerschelde veerdienst voer nog niet. In het stadhuis van die stad werden we aan onze gastouders voorgesteld en overgedragen. Alleen mijn gastouders zijn niet komen opdagen en werd ik als allerlaatste tijdelijk bij een ouder echtpaar ondergebracht. Bij die mensen heb ik het geweldig naar mijn zin gehad. Ik werd grandioos verwend. Maar na veertien dagen was het feest over en werd ik overgebracht naar een boerenfamilie op een, naar ik mij veel later realiseerde, een grote hoeve, Hoeve Ferlemans nabij Zaamslag. In Terneuzen is vandaag de dag deze naam nog terug te vinden in de naam van een verzorgingstehuis of zo iets. Bij dat gezin ontmoette ik een ander Vlaardings kind, Arend Boer uit de Piet Heinstraat. Hij is later beroepsmusicus geworden, bij de Koninklijke Marinierskapel. Ook in dat gezin werden we goed in de watten gelegd, hetgeen kennelijk erg nodig was na de hon-

gerwinter van ’44-’45. Daar hebben we voor het eerst in ons kinderleven gevulde kalkoen gegeten. Toen erg vreemd maar o zo lekker! Kort voor Koninginnedag, toen nog op 31 augustus, waren we terug in Vlaardingen. Hoe we terug gebracht zijn weet ik niet meer. ’t Zal ook wel met een of meer vrachtauto’s geweest zijn. Veel anders was er in die dagen nog niet.

1946 Schoolfoto klas 4

Het was eind januari, begin februari 1946 dat ik opnieuw voor consultatie bij dokter De Stoppelaar moest komen. Dat was in het paviljoen naast het ziekenhuis aan de Hofsingel. Dokter zat in het midden van de hal achter een grote tafel met stapels dossiers. Hij verwees je naar een van de onderzoekskamertjes aan weerszijden. Alleen ditmaal ik niet. Mijn status was niet aanwezig en kon ook zo gauw niet gevonden worden. “Wordt uw zoon soms uitgezonden naar Zwitserland?” hoor ik de dokter nog mijn moeder vragen. “Neel!” “Het zou toch wel goed voor hem zijn” was het antwoord van de dokter. “Meld u zich zo spoedig mogelijk, vandaag nog, bij de heer Kalis aan de Prins Bernhardlaan. Ik zal het verder wel in orde maken”. Zo gezegd, zo gedaan. En op 7 februari, een paar dagen later dus, vertrok

ik met meerdere Vlaardingse kinderen, waarvan ik mij alleen Rinus Nobel uit de Van Riebeeckstraat kan herinneren, in de trein naar Utrecht. In een houten wagon, coupés met deuren aan weerszijden. In Utrecht, het verzamelpunt voor kinderen uit het hele land?, moesten we overstappen in de trein naar Zwitserland. Twee dagen later kwamen we in Basel aan. Daar brachten we, na een gedegen wasbeurt met harde wasborstels en veel DDT-poeder, de nacht door in een enorme sportzaal. Metalen stapelbedden driehoog. De volgende dag met een bus naar een “Holland Lager” op een berg nabij St.Margrethen waar we de eerste beginselen van het Zwitser-Duits kregen bijgebracht en (christelijke) liedjes in die taal leerden.

Na veertien dagen in deze heerlijk verwarmde houten barak met uitzicht op het Bodenmeer doorgebracht te hebben werden we naar onze pleegouders gebracht. Voor Rinus, een jongen uit Maassluis en mijzelf was dat naar Ersigen, een dorp nabij Kirchberg in het Emmental. Ik kwam weer op een grote boerenhoeve terecht. In mei keerden we terug naar huis. Kennelijk goed gezond want, zoals gezegd, een klein jaar nadien werd ik genezen verklaard.

Ondertussen had ik wel drie maanden school gemist. Toch mocht ik overgaan naar de vijfde klas. Daar kregen we les van meester Ligthart. Het was de grootste en de fijnste klas van al mijn schooljaren. Wat een perfecte onderwijzer was meester Ligthart. Op een heel kalme wijze hield hij zesenvijftig! aankomende pubers in bedwang en bracht ze nog het nodige bij ook. Zo’n klas vergeet ik mijn levenlang niet. Was het in dat schooljaar dat we weer naar school gingen in het gebouw aan de Parkweg of was het al een jaar eerder? Dat is me ontschoten.

Eenmaal terug uit Zwitserland werd ik door mijn ouders naar het jongenskoor van me-

vrouw Verhoeff gestuurd. Dat kwam omdat het koor Excelsior aan de repetities voor de eerste uitvoering van de Mattheus Passion in Vlaardingen was begonnen. Het koor stond toen onder leiding van Hans Thomas uit Dordrecht. Samen met een koor uit die stad dat ook door Thomas werd gedirigeerd, zou de Mattheus zowel in Vlaardingen als in Dordrecht worden uitgevoerd. Voor die uitvoering is ook een jongenskoor nodig. Hiervoor was mevrouw Verhoeff gevraagd. De koren van mevrouw Verhoeff repeteerden in het bovenzaaltje van de Volksbond tegen Drankmisbruik aan de Oosthavenkade. Ik herinner mij nog goed dat mevrouw Verhoeff de Duitse tekst van het openingskoor en de twee koralen waarin het jongenskoor meezingt fonetisch op velletjes papier uit een groen schoolschriftje voor ieder van de jongens had uitgeschreven. Zo leerden wij al zingend de tekst uit ons hoofd “O Lamm Gottes unschuldig ...”

De eerste uitvoering van de Mattheus Passion in Vlaardingen was op 20 maart 1947 in de Grote Kerk. Dat ik een tiental jaren later zelf nog vele malen aan uitvoering van deze Passion zou meewerken kon ik toen niet bevroeden. Ook niet dat mijn lidmaatschap van het Vlaardings Jongenskoor en na de stemwisseling van het Ensemble Euphonie, gevormd uit oud-leden van het jongenskoor, zoveel invloed zou hebben op mijn leven. U kent toch dat liedje “Mijn allerliefst sopraantje ...” ? De rest kunt u zelf wel bedenken.

Het was ook in 1947 dat ons gezin voor het eerst op vakantie ging. Een week in een huisje op park “Rabbit Hill” in Voorthuizen. Beschikbaar gesteld door vaders werkgever, Van de Meer en Schoep. Mijn vader werkte daar als broodbakker en broodbezorger. De bakker en melkboer kwamen toen nog aan de deur! Later werd het een week op “Heidebad” in Epe, waar het personeel van Wilton-Fijenoord ook vakantie kon vieren. Wat een luxe voor

Klassenfoto Klas 5
(1947)

Achterste rij van links naar rechts: Jan van Luijk, Ton Snelleman, Jan Breeman, Aad de Wilt, Maarten de Roode, Hugo Paalvast, Cees Nuyt, Jaap van der Slikke, Bram Swaneveld, Hans van der Velden;
Tweede rij staand: Wim van der Vlis, Fred Leijendekkers, Ton Vos, Femma Mulder, Henk van der Lugt, Coby Kornaat, Ria de Ligt, Ankie van der Kooij, Alie Dijkshoorn, meester A.J. Ligthart, Adrie Visser, Nel Cordia, Miep Vletter, Jennie Bouman, Bea van der Berg, Luuk van Dorp, Bep van der Veer, Piet Horde, Bas van Krimpen, Jan Struijs;
Derde rij zittend: Els van der Windt, Rinie Stam, Els de Stoppelaar, Wil de Roode, Nel Drop, Annie Korpershoek, Renske Schipper, Annie Lindhout, Nellie Poot, Tiny Brouwer, Ria Hofman, Gerrie van Embden, Atie van der Pol;
Voorste rij zittend: Frits Zuidgeest, Aat de Keijzer, Dick Kornaat, Frans van Dun, Wim Bongers, Arie Dijkshoorn, Wim van der Linden, Jaap van Krimpen, Jaap van Heijst, Wim Timmer, Kees den Draak en Rolf Post.

die tijd. Met de bus gezamenlijk erheen en de volgende zaterdag weer terug.

Ondertussen was ik op school ‘bevorderd naar klas 6’. Zo staat het in het rapportboekje. Eerst bij meester (Niek) van der Hoek die na een paar weken vervangen werd door meester Dijkshoorn van de Mauritssingel. Van der Hoek werd leraar in de MULO-klassen. Van dat jaar is mij heel weinig bijgebleven. Wel van de twee jaren daarna, de jaren dat ik op de MULO doorbracht. Moest doorbrengen, want de leerplichtwet was toen voor kinderen tot veertien jaar. En wat was ik blij dat ik van school af mocht en móest! Meneer Kamphorst, het hoofd van de Groen van Prinstererschool en bovendien mijn klassenleraar voor alle vakken op drie na, was mijn vader komen adviseren “die jongen maar van school te halen”. Een beter advies kon ik mij niet wensen. Wat was het geval? Meneer Kamphorst en ik konden, zoals we dat tegenwoordig zo mooi uitdrukken, heel moeilijk door één deur. We lagen elkaar niet en wat doe je dan? Je geeft er

de brui aan en stopt met leren. Het resultaat is dan een eindrapport met slechts drie voldoendeën waaronder een 9 (van de leraren Van der Hoek en Puik) en voor vlijt een 2. Ik heb er, ook achteraf gezien, geen spijt van dat het zo gegaan is.

Ik ging werken, geld verdienen. Bij de Gemeente Plantsoenendienst van chef Van der Weijden. Plantsoenarbeidersleerling tegen het riant salaris van vijf gulden achtenveertig centen voor achtenveertig uren arbeid per week. Op vrijdagmiddag om half zes met alle mensen van de dienst van de Hofsingel naar het kantoor van Gemeente Werken aan de Markt om daar tegen het plaats van een handtekening op een grote staat je weekloon in contanten vanachter een loketje in ontvangst te mogen nemen. Het werk bij die dienst was niet helemaal wat ik wilde en ik heb het ook maar elf maanden uitgehouden.

Mijn tweede baas was Leen Borsboom, de tuinman van de Anthony Knottenbeltsingel. Bij hem heb ik tot het moment dat ik opgeroe-

Klassenfoto MULO
klas 1 (1949)

Achterste rij staand van links naar rechts: Nel Drop, Coby Kamphorst, Frits Zuidgeest, Jaap van Krimpen, Alie Dijkshoorn, Ria de Ligt,
Bea van der Berg, Wim van der Vlis, Kees den Draak;
Middelste rij zittend: Meneer Kamphorst, Bep van der Veer, Annie Lindhout, Nel Poot, Annie Nobel, Rinie Stam, Aad de Wilt;
Voorste rij: Gonnie Lewis, Adrie Visser, Ria Hofman, Miep Vletter, Jenny Bouman, en Wim Don.

pen werd voor militaire dienst met heel veel plezier gewerkt. Ik ging ook weer leren. Eerst de Lagere Tuinbouw(avond)school in het gebouw van de school aan het Emausplein. Daar gaf meneer Meijer, het hoofd van die lagere school, les. Daarna meerdere avondopleiding voor het hoveniersvak, altijd in Rotterdam en steeds meerdere cursussen gelijktijdig zodat ik vaak vier avonden in de week naar Rotterdam fietste. Helaas – of gelukkig? – is het hoveniersvak niet het vak voor mij gebleven. Maar dat verhaal hoort niet bij mijn kindertjaren.

Na de lagere- en de zondagsschool werd ik door mijnouders op zondagmiddag naar “Obadja” gestuurd. Dat was een onderdeel van het grote “Liefde en Vrede” waar de kinderclubs, voor jongens en meisjes apart, werden gehouden. Ik kwam bij “De Batavieren” waar naast Wout de Vries ook Maarten Mooij, de latere wethouder, en Jo van Zelm de leiding hadden. Het was zeker niet ongezellig en ik heb daar de eerste beginselen geleerd van wat mij later goed van pas is gekomen, verslagen maken. Toch heb ik het er maar twee seizoe-

nen uitgehouden. Ik ging liever met mijn twee vrienden, Piet Poot en Siem Dijkshoorn op stap.

Het was ook de tijd dat op het Feestterrein aan de Broekweg op zaterdagavond veel culturele activiteiten werden georganiseerd. Toegangs-prijs een kwartje. Ik herinner mij nog het optreden van het orkest Favorita? uit Breda met ene achttienjarige Corrie Brokken als zangeresje. Ook de Luchtmachtkapel onder leiding van kapitein Rocus van Ieperen en in de vakantieweken goede films. Films werden in die jaren ook vertoond op het Grote Visserijplein. Met als groot scherm de witte blinde muur van de winkel van Van Toor. Dat waren meestal licht- en showfilms. Onder andere Laurel en Hardy of George Formby. Heel leuk voor jonge knapen als wij toen waren. Voor het zien van Zorro films gingen we naar Luxor op de Westhavenkade. Parterre een kwartje. Het was een fijne tijd, de jaren vijftig. Konin-ginnedag, de feesten ter gelegenheid van de Haringritten, de vakantieweken. Veel volk op straat en geen herrie waar de politie aan te pas moest komen.

Zodra ik met het werk centjes verdiende ging ik met mijn vrienden naar danses. De dans-school van Ad Korpershoek in zaal Concor-dia aan de Rijkestraat. Ik heb daar vijf jaar gedanst. Oorspronkelijk alleen op zaterdag-avond, later ook wel op woensdag en zondag-avonden. Vooral op woensdag was er nog wel eens een tekort aan ‘heren’ en vroeg meneer Korpershoek ons om dat tekort op te vullen. Dàt liet ik me geen tweemaal vragen!

Het was in mijn tijd op het jongenskoor dat ik Ger Brussaard en Arie Lengton leerde ken-nen. Ik kwam ze ook tegen op Obadja. Ze haalden mij over om aan een wandelmars in Rotterdam Zuid mee te doen. Gedrieën op de fiets naar Zuid en daar een tocht van tien kilometer lopen. Die eerste tocht heeft mij enthousiast gemaakt voor de wandelsport en in 1951 liep ik mijn eerste Vierdaagse in Nijme-gen. ’s Zaterdags in m’n uppie op de fiets naar Arnhem waar ik bij een tante mocht logeren. ’s Maandags op de fiets naar Nijmegen voor de aanmelding op het achterterrein van “De Vereniging” aan het Keizer Karelplein. Terug naar Arnhem op de fiets om de volgende vier dagen ’s morgens vroeg naar Nijmegen te rij-den, dertig kilometer te wandelen en weer te-rug naar Arnhem te fietsen. Als beloning ont-ving ik niet het zo begeerde kruisje doch een ronde ‘aanmoedigingsmedaille’ Eerst toen ik een jaar later als zestienjarige de veertig kilo-meter had gelopen kreeg ik het kruisje.

Trainen deed ik aanvankelijk samen met mijn vriend Piet. Bijna iedere week wel ergens in de omgeving, Schiedam, Rotterdam, Den Haag of zo. Altijd op de fiets erheen, afstanden tot veertig kilometer lopen en op de fiets weer terug, vaak door weer en wind. Vandaag de dag zullen het er niet veel meer zijn die het zo doen. Ik ook niet meer! Het wandelen is ove-rigens met mijn diensttijd opgehouden mijn hobby te zijn.

Wel kwam ik met het wandelen in aanra-king met de WSV Flardinga. Ik ben daar lid geworden en na een goed jaar leider van een wandelgroep jonge kinderen. Samen met Arie van Papeveld, de toenmalige voorzitter van de club, hadden we “Jong Flardinga” opgericht dat gauw een groot succes bleek. Heel leuke tijd om met die kinderen tochtjes van tien, vijftien kilometer te lopen en af en toe nog wat prijsjes, een bekertje of zo, te winnen ook.

Het was ook de tijd dat de Avondvierdaagse voor het eerst in Vlaardingen werd georga-niseerd. Aanvankelijk door mensen van de Wandelkring Rotterdam en Omgeving. La-ter is dat door mensen van Flardinga overge-nomen. Startpunt café “Het Oosten” aan de Schiedamsedijk, nabij station Vlaardingen Oost. Ook “Excelsior” aan de Oosthavenkade is startpunt geweest. Ik herinner me dat de eerste maal dat Flardinga de organisatie had er vijftig deelnemers waren. Het jaar erop tachtig. Nog later honderden meer!

Nu we het toch weer over “Excelsior” hebben. Met uitzondering van de tijd dat mijn stem wisselde, ‘de baard in de keel’, heb ik tot mijn trouwen bij mevrouw Verhoeff gezongen. Niet het trouwen was de reden er mee op te hou-den, doch mijn werk maakte het onmogelijk. Maar zowel voor als na de stemwisseling heb ik in enkele operettes mogen meezingen en spelen. Dat was de tijd dat ik mijn sopraantje leerde kennen ...

Ik hoop dat vele lezers van TijdSchrift veel punten van herkenning in mijn verhaal vin-den. Ik vond het leuk het te schrijven. En als mijn geheugen niet op alle punten correct is, mijn verontschuldiging.

Jaap van Krimpen.

Boekbesprekingen

Zo rond 4 mei verschijnen er steevast boeken die terugblikken op de Tweede Wereldoorlog. Zou er 62 jaar na het einde van die zwarte periode uit de vaderlandse en plaatselijke geschiedenis nog geen eind zijn aan nieuwe informatie? Nee, kennelijk. Dit jaar zijn er twee opmerkelijke publicaties uitgebracht.

Het eerste is ‘Wij waren achttien in getal. Het Geuzenverzet in Vlaardingen’ door Klaas Kornaat. Dit boek bevat deels materiaal uit eerdere boeken van deze auteur, zoals ‘De schok van het onbekende’ en ‘Mensen recht doen. 25 jaar Geuzenpenning (1987-2011)’, maar ook nieuw materiaal. Het vertelt het verhaal van de Geuzen, met nadruk op de Vlaardingers, aan de hand van onder meer persoonlijke documenten, zoals afscheidsbrieven. Dat maakt het een indrukwekkend boek. Maar het bijzondere is, dat het is geschreven als achtergrondmateriaal voor een

hoorspel over de Geuzen, dat op cd wordt bijgeleverd, en waaraan naast mede-initiatiefnemer Chiel de Kruijf (voorzitter van de Stichting Hoorspel Nú) ook enkele gerenommeerde acteurs, zoals Aart Staartjes en Sjoerd Pleijsier hebben meegewerkt. Met dit hoorspel krijgen, zoals het boek aangeeft, de Geuzen ook een stem. Ook dat is indrukwekkend. Boek+cd zijn te verkrijgen bij de Vlaardingse boekhandel voor € 15,-.

Het tweede boek is ‘Vermakelijkheden. Het (uitgaans)dagboek van Nic. Bergwerf 1943-1945’, deel 21 in de serie ‘van ’t Oft naar ’t Oofd’. Ook dit is een bijzondere uitgave. Het is een dagboek, dus iets zeer persoonlijks, dat een inkijk geeft in het dagelijks leven tijdens de Tweede Wereldoorlog. Want dat ging ook door. Het was – gelukkig maar – niet constant kommer en kwel, er waren ook leuke dingen te beleven, zoals film en theater. En dat beschrijft Nicolaas Bergwerf, letterlijk, in een

keurig rood/zwart handschrift. Maar af en toe komen er ook de moeite en verschrikkingen van de oorlog in voor. Het dagboek is integraal afgedrukt, en daardoor is het formaat van dit deel groter dan gebruikelijk voor de serie ‘van ’t Oft naar ’t Oofd’. Maar de prijs is nog steeds € 2,50. Het boek is te verkrijgen bij het Streekmuseum Jan Anderson en de Vlaardingse boekhandel.

‘Ad Flaridingun’ door stadsarcheoloog Tim de Ridder en Kees Nieuwenhuizen. Waar vond nu eigenlijk precies de Slag bij Vlaardingen plaats, waar Dirk III het leger van de Duitse keizer versloeg en de grondslag legde voor de onafhankelijkheid van Holland. En waar bevond zich de burcht van Dirk? De afgelopen jaren is hiernaar door beide auteurs veel onderzoek gedaan, er zijn met een speciale radar grondonderzoeken gedaan en er zijn opgravingen verricht. Dat alles wordt in dit fraaie en rijkelijk geïllustreerde boek uit de doeken gedaan. De conclusies verklappen we hier niet, daarvoor moet u het boek zelf maar lezen! Tegen betaling van € 25,- mag u het afhalen bij de Vlaardingse boekhandels.

55°NB -2°OL
Een Vlaardingse vissersroman
Na in een eerder stadium al het ‘IJsmoppenboek’, ‘Trekvogels uit het Westland’ en (in familiale kring) ‘Een dag mijn moeke zijn’ te hebben uitgegeven, komt Echte Bakker en hobbyschrijver Frank Hazenberg met een kloeki roman op de proppen. Het zijn fragmenten uit het dagboek van Jaan van de Velden die in 1950 het meest turbulente jaar uit zijn leven meemaakt. In het begin van dat jaar krijgt hij een relatie met Stien, dochter van reder Penning. Als Stien na verloop van tijd zwanger blijkt te zijn, daalt de verstandhouding met de reder tot ver onder het vriespunt. Of het allemaal nog goed komt moet u zelf maar lezen...
Het boek is opgemaakt zoals het dagboek eruit zou hebben kunnen zien, compleet met de tekeningen die door Frank werden getekend aan de hand van (soms bekende) foto’s, iets wat het boek voor mij een absolute meerwaarde geeft. Ook een aantal specifiek Vlaardingse gebeurtenissen uit dat jaar, zoals bijvoorbeeld de onthulling van het visserijmonument, maken het geheel bijzonder herkenbaar.
Te koop bij de Vlaardingse boekhandels en in de winkels van Hazenberg voor € 19,95.

(Eric van Rongen)

Ledenactiviteiten

Het lezingenseizoen 2011-2012 zit er alweer op! Rest ons nog slechts ons jaarlijkse 'uitje' – onze busreis op zaterdag **30 juni a.s.**, die ons dit jaar (voor de tweede keer, na een eerste zeer geslaagde kennismaking) weer voert naar de Hollandse Waterlinie. Dit keer nemen we onder leiding van onze speciale gids Martin Brandt het noordelijke deel onder de loop: van Utrecht tot aan Muiden, met tot slot een bezoek aan het Vestingmuseum in Naarden, waar u ook voordat we weer huiswaarts gaan- nog nader met de stad kunt kennismaken.

Wie zich nog niet heeft opgegeven: wacht niet te lang om te informeren of we al volgeboekt zijn (tel. 435 3322).

En wie er klaar voor is: vergeet niet om uw museumkaart (als u die heeft) en uw wandelschoenen mee te nemen. Ter herinnering: we nemen aan dat u het (rest)bedrag reeds hebt overgemaakt (zie het vorige Tijd-Schrift), en dat we u om 08:25 uur treffen op de parkeerplaats van De Kulk, of vijf minuten later bij het Shellstation bij de vroegere oprijlaan van het Holyziekenhuis. Om 18:00 uur plannen

we weer terug te zijn. Nood-telefoon op deze dag: 0655 532 655.

Ook willen we u nog even herinneren aan de speciale historische lezing over de beroemde (300 jaar oude) kaart van Kruikius van het Delfland-gebied: op dinsdag 12 juni. Deze avond over dit pronkstuk in de oude Hal van het Vlaardingse stadhuis wordt georganiseerd door de Midden-Delflandvereniging en niemand minder dan kenner Frits van Ooststroom – die al meerdere malen bij ons een bijzonder goed gedocumenteerde lezing hield – zal in woord en beeld alle wetenswaardigheden van deze fantastische kaart aan u laten zien. De bijeenkomst is in het oude stadhuis op de Markt (ingang bij Dirk III) en de toegang is gratis.

Een andere activiteit die we u van harte aanbevelen is het volgende. Het Centraal Bureau voor Genealogie organiseert samen met de NGV (Nederlandse Genealogische Vereniging) het 30e internationale Congres voor Genealogische en Heraldische Wetenschappen 'Grenzen in genealogie en heraldiek' van 24 - 28 september 2012 in Maastricht (zie www.congress2012.info). In het kader van dit congres vindt op woensdag 26 september in Maastricht het zogenaamde Famillement plaats. Dit is een voor iedereen gratis toegankelijke genealogische en heraldische publieksmanifestatie in het gebouw van het Regionaal Historisch Centrum Limburg (RHCL) en de Bonbonnière. Er zijn stands en lezingen, een antiquairenbeurs in de Sint Janskerk, rondleidingen door het RHCL, exposities en een heraldische stadswandeling.

Vanuit de afdeling Rotterdam e.o. van de NGV wordt een bezoek aan dit evenement georganiseerd. Vertrek vanuit Vlaardingen is rond 10:00 uur, thuiskomst rond 19:00 uur. De kosten van vervoer per persoon bedragen bij een volle bus tussen € 17 en € 20. Wanneer u hieraan wilt deelnemen, wilt u mij dan bin-

nenkort informeren (secretarisNGV@ouwendijk.nl, of 010 – 435 3322).

We willen u ook nog wijzen op de stadswandelingen, die de stadsgidsen van het Service-Team VVV Vlaardingen ook deze zomer weer zullen organiseren. Voor een bedragje van € 2,- á € 2,50 per persoon kunt u aan de wandel in de verschillende wijken van Vlaardingen. Neem eens een kijkje op www.service-team-vlaardingen.nl voor de verschillende data (op zondagmiddag en vrijdagavond). De centrum-wandelingen worden gecompleteerd (als u wilt) met een torenbeklimming aan het eind, en een sagen- en legenden-vertelling door Eva Timmermans in de pauze. Beslist de moeite waard!

En vindt u dat u eigenlijk nog altijd te weinig weet van de geschiedenis en wetenswaardigheden van de 'kernzaken' van Vlaardingen: kijk eens op www.ken-uw-stad.nl. De 'Ken uw Stad'-cyclus van 14 bijeenkomsten begint weer op maandagavond 10 september, en de kosten bedragen slechts € 70,- voor de gehele serie (die t/m 10 december duurt). Echtparen krijgen een kleine korting. Al meer dan 2200 Vlaardingers gingen u voor, en u krijgt echt alle hoeken van de stad te zien!

Op zaterdag 8 september is het weer Open Monumentendag. Dit jaar is het thema 'Groen van toen', en ons volgende Tijd-Schrift zal weer bol staan van de informatie. Als hoofdpunten op het programma staan dit keer zowel het Hof, begraafplaats Emaus, als Landgoed Hoogstad. In de week ervoor kunt u naar een 'opwekker' kijken die Oud-VlaardingenTV maakt, op de vernieuwde (en sterk verbeterde, nu ook digitale) VlaardingenTV – op elk hele uur!

Over Oud-Vlaardingen gesproken: u luistert toch regelmatig naar dit programma – eigenlijk een 'auditief' verlengstuk van dit Tijd-

Schrift, voor de in historie geïnteresseerde Vlaardingers? Op zaterdag van 10 – 11 uur is de live uitzending, met herhalingen op zondagmiddag om 12:00 uur en op dins- en donderdagavond vanaf 21:00 uur. In de rubriek 'Agenda' wordt u ook herinnerd aan de komende activiteiten waarvan we denken dat ze voor onze HVV-leden interessant zijn. Zoals de komende lezingenavonden, die u in het nieuwe seizoen nog kunt verwachten op de dinsdagen 23 oktober en 27 november. In ons septembernummer meer info!

We wensen u een fijn zomerseizoen toe. Namens de werkgroep Ledenactiviteiten: *Arie Ouwendijk*

Hoogstad zal een centrale plaats innemen op de komende Open Monumentendag. (Foto Klaas Bloem/HVV)

Zo ziet de vesting van Naarden er vanuit de lucht uit.

Historische Vereniging Vlaardingen

internet: www.hvv-vlaardingen.nl

e-mail: info@hvv-vlaardingen.nl

Bert's onbekende kant

We groeiden op in dezelfde straat en gingen naar dezelfde school. Hij een klas hoger dan ik, maar hij is dan ook ruim een jaar ouder. Dat leeftijdsverschil was toen groter dan nu. De meesters en juffrouwen vonden we oud. Dat waren ze natuurlijk niet, maar wij waren jong. Alhoewel, op een foto van de 6e klas, zie ik er met dat stropdasje nogal ouwelijk uit.

Van het bedrijfsuitje bij m'n eerste baas is een foto genomen voor een EVAG-bus.

Op die foto heb ik nog echt een 'melkmuiltje'. Het is de eerste foto die ik heb waar Bert op staat. Bij hem zie je de baard ook nog niet doorkomen.

Na een jaar of drie had ik het bij m'n eerste baas wel gezien. Bert bleef meer dan veertig jaar bij dezelfde baas. Met buurjongen Bert, die ook nog m'n collega was, bleef ik contact houden. Dat komt vooral door de zangvereniging waarvan we alle twee lid zijn. Beiden zijn we tenor en we staan altijd bij elkaar bij repetities én uitvoeringen.

Bij concerten zitten onze vrouwen de laatste jaren meestal naast elkaar. Die kennen elkaar ook al lang, want ze zijn allebei opgegroeid in de Baauwstraten. Vrienden, is misschien te veel gezegd, maar doordat we elkaar al heel lang kennen, zijn Bert en z'n vrouw, die van mij en ikzelf, toch hele goede kennissen geworden.

Laatst kwamen ze een avondje op visite en het kwam al gauw op vroeger. Vroeg m'n vrouw op ze die foto van de Baauwstraat in het Historisch Jaarboek gezien hadden.

Bleek waarachtig dat ze geen lid waren. Hebben we de rest van de avond Jaarboeken en TijdSchriften zitten bekijken. Heeft de vereniging toch weer mooi 1356 leden.

Jaarboek, Tijd-Schriften, Lezingen, excursies. Wijs Uw familielid of vriend eens op de website www.hvv-vlaardingen.nl of op het e-mailadres info@hvv-vlaardingen.nl

Dwarsbaauwstraat, ca 1964
(Foto: Stadsarchief Vlaardingen)

